

Director:

ANDREU-AVELÍ ARTÍS I TOMÁS
 Editor: Diario Tele/eXpres, S. A.
 Redacció, Administració i Publici-
 tat: Aragó, 390 - BARCELONA-13
 Apartat de Correus 1525
 TELEX: 05784

Telèfons:
 225 05 26 — 225 40 65 — 225 44 87

Tallers:
 «Publicaciones Reunidas, S. A.»
 Aragó, 390 - Barcelona-13.
 Dipòsit legal: B. 23313/66

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
 Espanya, Andorra, Portugal, Fili-
 pines, Marroc i Amèrica (excepte
 Estats Units i Puerto Rico):
 Semestre: 390 ptes. Any: 780 ptes.
 Altres països:
 Semestre: 455 ptes. Any: 905 ptes.
 Números endarrerits: 2 ptes. de
 recàrrec

Pagament anticipat per gir pos-
 tal, xec, o transferència
 En els preus de subscripció hi
 van inclosos els números
 extraordinaris

Les subscripcions començaran
 amb el primer número del mes
 següent al de la sol·licitud

sumari

Pàgs. 4 i 5: PRODUCCIÓ I CONSUM
 A L'U.R.S.S., per
 Sebastià Estradé

Pàg. 7: SEGONA CARTA: PROCURA-
 DORS A CORTS, per
 Frederic Roda

Pàg. 11: ELS SILENCIS DE MONSE-
 NYOR, per
 Sempronio

Pàg. 12: LA DONA DINS EL CATOLI-
 CISME, per
 Octavi Fullat

Pàgs. 16 i 17: VEURE UNA BELLA ES-
 TRUCTURA ROMÀNICA PER UN FO-
 RAT, per
 Manuel Costa-Pau

Pàgs. 20 i 21: VIATGE A SINERA, per
 Ramon Planes

Pàgs. 24 i 25: SETMANA SANTA EN
 UN POBLE DEL PALLARS, per
 Dolors Sistac

Pàg. 34: LA SETMANA SANTA LLUNY
 DE L'ESCENARI, per
 R. C.

Pàg. 35: SEGON COMENTARI SOBRE
 UNA ANTOLOGIA, per
 Felip Cid

Pàg. 36: HI SOBREM GAIREBÉ TOTS,
 per
 Manuel de Pedrolo

Pàgs. 38 i 39: COMENÇA L'EXODE,
 Memòries de
 Xavier Benguerel

I totes les seccions habituals de la
 revista.

QUÈ SOM, ARA?

ELS catalans som incisius a l'hora de jutjar-nos. Exigents i difícils. Aquesta es-
 tranya satisfacció quan alguna cosa ens surt malament, sembla que es deu a
 l'enorme quantitat de profetes que «ja ho havien previst».

Durant anys ens hem lamentat de la falta d'una banca catalana, de com la
 poca que teníem es deixava absorbir per entitats forasteres i del perill que això
 representava. Però tan bon punt es produeix un intent creador de reactivació —i
 té un cert èxit—, es dispara fatalment el mecanisme d'atac i ja tenim una colla de
 gent ressentida i enfadada.

Els retrats contra els adinerats del nostre país constitueixen una vella histò-
 ria. Són egoistes i van a la seva. Però quan alguns d'ells aporten ajut financer a
 organismes que, amb penes i treballs palpables, procuren salvar el que es pugui,
 ens escamen, ens els mirem amb recel. El sentit crític —tan agut, tan afinat—,
 va des d'acusar-los d'un oportunisme amb finalitats que no es poden confessar,
 fins a minimitzar la seva actitud com si es tractés d'una distracció de milionaris:
 hi ha qui se'n va de safari a l'Àfrica, hi ha qui es dedica a la navegació a motor o a
 vela o bé qui, com *aquests*, presumeix donant diners per a obres patriòtiques i cul-
 turals. Ah! I la cultura no ho és tot, d'altra banda, no n'hi ha prou amb premis,
 ni llibres ni professors de català. Tanmateix, quan s'intenten altres activitats, tam-
 bé cal malfiar-se'n, tot és susceptible de convertir-se en menyspreable folklore.

Mentrestant, els grans comerços del país (per exemple, els grans magatzems de
 Barcelona), les grans indústries, els consorcis poc o molt a l'estil neocapitalista,
 les fonts de poder econòmic, se'ns escapen de mica en mica. O més de pressa del
 que sembla. Podem preparar llibres de gran tirada, amb títols suggestius: *Els al-
 tres banquers, Els altres comerciants, Els altres industrials*. Els altres, Els altres...
 Liquidació de fi de temporada. Ja no tenim una classe obrera catalana i estem a
 punt de quedar-nos sense allò que abans se'n deia burgesia. Per aquest cantó, el
 triomf revolucionari és a punt de confirmar-se.

Bé: resulta que perdem les dues porcions exteriors del sandvitx. La cosa és
 excitant. Nosaltres, el que hi ha dins, la matèria presumptuosament comestible,
 estem a dos dits de quedar en un estat de flotació aèria. Què som? Una classe mit-
 jana pulcra i endreçada? Si molt convé, tanta història i tantes aspiracions es re-
 duiran a l'acceptació d'un destí modest, però honrat: serem un poble d'oficinis-
 tes, amb estalvis a la caixa —si hi ha sort—, uns estalvis que, naturalment, admi-
 nistraran els altres.

Com que l'intel·lectual llest del país, el jove pràctic i el vell que ja fa temps
 que va triar, es decanten pel bilingüisme «ben entès» i per les realitats immediata-
 ment perceptibles, podem aplegar des d'ara una provisió raonable d'intel·lectuals
 nostres que també seran els altres intel·lectuals.

El panorama, doncs, es va aclarint, sense noses que tapin l'horitzó. Se'ns
 obren extenses perspectives estepàries, podrem veure venir des de molt lluny, si és
 que ve alguna cosa. La lluita de classes, que en alguns llocs ha revestit ferotgia,
 es resoldrà aquí amb una autodeglució gairebé plàcida, sense donar molèsties.
 L'adversari respectarà —i fins i tot estimularà— una manera tan elegant de des-
 aparèixer.

És clar que tot té una explicació i que sempre és la mateixa. No és pas que
 ignorem cap on cal apuntar, sinó que ens atreuen hipnòticament les escopetes de
 dos canons amb mecanisme automàtic de sortida del tret per la culata. Això, quan
 ens sentim més ardis i combatius, perquè el més freqüent és que ens acontentem
 llançant les pedres enlaire, amb una verticalitat perfecta, i que ens afanyem tot
 seguit a tapar els forats de la teulada. És proverbial que els catalans, amb les pe-
 dres, hi fem miracles.

Per damunt dels mals auguris, ens queden les esperances. De les meves, una-
 de les més íntimes és que, en aquests moments, sigui tan mal profeta com els meus
 predecessors que l'han errada. Em queda el consol —i el deixo com a penyora— de
 les moltes vegades que m'he equivocat.